

Η πλατεία μας!

Η εφημεριδούλα της Στ₂ του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Καβάλας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2012

ΣΤΗΝ ΕΚΤΗ ΤΑΞΗ!

1€

Να'μαι λοιπόν στην έκτη τάξη! Πόσο μακρινό μου φαινόταν αυτό, όταν στα επτά μου χρόνια ξεκινώντας τη σχολική μου ζωή, με φόβο, με δισταγμό, αγωνία αλλά και λαχτάρα αντίκρισα το νέο μου σχολείο, το οποίο τότε φάνταζε στα μάτια μου υπερβολικά μεγάλο και τρομακτικό! Θυμάμαι ότι κοιτούσα γύρω μου και προσπαθούσα να καταλάβω τις σκέψεις και τα συναισθήματα των άλλων παιδιών, τόσο των μικρών όσο και των μεγάλων. Τα μικρά-σκεφτόμουνα- ήταν στην ίδια θέση με εμένα. Όσο για τα μεγάλα, αυτά σίγουρα θα ήταν περήφανα και ευτυχισμένα που κατάφεραν να φτάσουν στην έκτη τάξη, την τελευταία του σχολείου μας!

Και όμως τα χρόνια δεν άργησαν να περάσουν και τώρα είμαι και εγώ στην θέση τους, στην θέση των μεγάλων. Πέντε ολόκληρα χρόνια κύλησαν γρήγορα με ευχάριστες εκπλήξεις αλλά και δυσάρεστες στιγμές, που ήδη έχω αρχίσει να τις αναπολώ με νοσταλγία.

Ευτυχώς όμως μου μένει άλλη μια χρονιά, που ελπίζω να είναι και η καλύτερη. Λένε ότι η έκτη τάξη είναι δύσκολη, γιατί τα μαθήματα είναι πολλά και δυσκολότερα και οι δάσκαλοι πιο απαιτητικοί. Είμαι σίγουρη όμως ότι θα τα καταφέρουμε όλοι. Με την βοήθεια των δασκάλων μας που σέκονται πάντα δίπλα μας και η αγκαλιά τους είναι πάντα ανοιχτή για μας, όπως τόσα χρόνια με την εργασία και

τον κόπο τους μας έμαθαν από τα πιο απλά πράγματα-από την αλφαβήτα μέχρι την ιστορία της Ελλάδας και την παγκόσμια γεωγραφία- έτσι και φέτος θα μας μεταδώσουν τις γνώσεις τους, θα μας λύσουν τις απορίες και εμείς πιο πλούσιοι μετά θα είμαστε έτοιμοι να κάνουμε το επόμενο μεγάλο μας βήμα, στο Γυμνάσιο. Βοηθοί σε αυτό το έργο όμως πρέπει να είμαστε και εμείς τα παιδιά! Θα πρέπει να συμπεριφερόμαστε πιο ώριμα και πιο υπεύθυνα. Να ακούμε τις συμβουλές των δασκάλων και να δώσουμε τον καλύτερο εαυτό μας, αποτελώντας με αυτό τον τρόπο παράδειγμα για τα μικρότερα παιδιά.

Αν και η χαρά και η περηφάνια καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο μέρος των συναισθημάτων μου καθώς ολοκληρώνεται αυτός ο κύκλος της μαθητικής μου ζωής, δεν μπορώ να κρύψω ότι λυπάμαι λίγο. Δε θέλω να αποχωριστώ ούτε τους δασκάλους μου, ούτε

το σχολείο μου. Κάθε γωνιά του, κάθε τι έμψυχο και άψυχο είναι δεμένο με την ψυχή μου. Οι αίθουσες, τα θρανία, ο πίνακας, οι συμμαθητές μου, όλοι έχουν κάτι να μας πουν. Έπειτα είναι και ο φόβος μου για το Γυμνάσιο. Εξάλλου πηγαίνοντας σε αυτό θα είμαστε και πάλι... οι μικροί!

Γι' αυτό λοιπόν ας φροντίσουμε να περάσουμε τη φετινή μας χρονιά απολαμβάνοντας τα προνόμια των μεγάλων, όσο γίνεται πιο ευχάριστα και ομαλά. Οι εμπειρίες και οι αναμνήσεις του δημοτικού θα μας συνοδεύουν για πάντα!

Έλενα Πυθαρά

28Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Κάθε φορά που πλησιάζει η δοξασμένη επέτειος της 28ης Οκτωβρίου, μου έρχονται στο μυαλό όλοι εκείνοι οι αγωνιστές που τα έβαλαν με τον ξένο κατακτητή. Βλέπω μπροστά μου άντρες να μπαίνουν στα τρένα με ένα χαμόγελο στα χείλη για να πάνε στο μέτωπο. Οι γυναίκες και τα παιδιά τους, τους αποχαιρετούν με το ίδιο χαμόγελο θαρρείς και πηγαίνουν σε γλέντι. Και όμως έτσι έβλεπαν οι Έλληνες ήρωες τον πόλεμο «υπέρ των πατρίων εδαφών». Επέδειξαν ανδρεία, αντοχή στις δυσκολίες, πολέμησαν

σχεδόν χωρίς όπλα απέναντι σε έναν παντοδύναμο συνασπισμό. Κατάφεραν κάτι που ούτε και οι ίδιοι δεν πίστευαν. Έκαναν τους Ιταλούς να το βάλουν στα πόδια. Αυτοί οι απλοί άνδρες με τα βρώμικα ρούχα, τα λερωμένα πρόσωπα και τις πληγές στα πόδια νίκησαν σε έναν πόλεμο χαμένο εξ αρχής. Όλες αυτές οι αρετές των ηρώων του 1940 μας κάνουν και σήμερα υπερήφανους. Δείχνουν ότι οι Έλληνες έχουν ψυχή, θάρρος και γενναιότητα. Μακάρι όλοι εμείς οι νεότεροι να τους μοιάσουμε.

Σπύρος Ηλιάδης

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Χαίρομαι πολύ που θα σας μιλήσω για το χωριό μου το Κρυονέρι.

Βρίσκεται μόλις 16χλμ. μακριά από την Καβάλα. Το χωριό το έβγαλαν Κρυονέρι γιατί είχε πολλά και κρύα νερά. Αλλά δεν ήταν πάντα αυτό το όνομα του.

Επί τουρκοκρατίας το έλεγαν Κουρουτζού και το άλλαξαν μετά την ανταλλαγή πληθυσμού οι Έλληνες.

Είναι ένα όμορφο χωριό με πολύ πράσινο και έχει καλό κλίμα.

Η εκκλησία του χωριού βρίσκεται κοντά στην πλατεία και είναι η αγία τριάδα. Κάθε χρόνο του Αγίου Πνεύματος γίνεται πανηγύρι στην αυλή του

σχολείου που τώρα πια δεν λειτουργεί.

Στην άκρη του χωριού ψηλά έχει και ένα μικρό εκκλησάκι, την Αγία Παρασκευή όπου πολύ παλιά γινόταν εκεί κάθε Παρασκευή πρωί λειτουργία.

Η ζωή στο χωριό είναι διαφορετική πιο ήσυχη πιο ήρεμη. Τα παιδιά μπορούν να παίζουν ελεύθερα. Οι άνθρωποι εκεί είναι πιο φιλικοί.

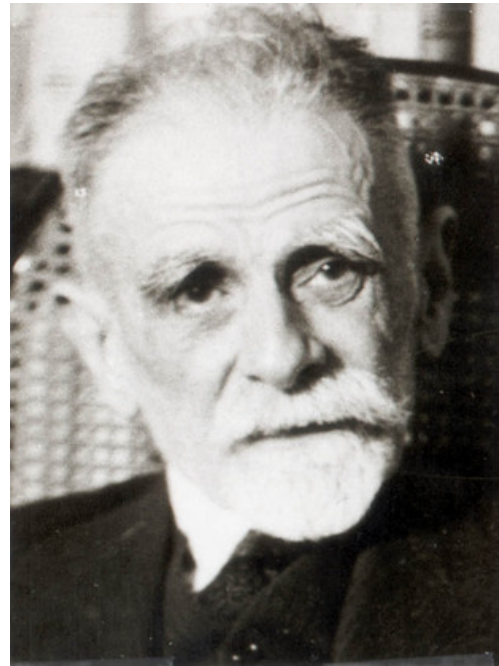
Πηγαίνω στο Κρυονέρι όσο πιο συχνά μπορώ, αλλά όχι όσο θα ήθελα. Συνήθως τα καλοκαίρια καθώς και το Πάσχα.

Το Κρυονέρι είναι όμορφο κάθε εποχή του χρόνου.

Ελένη Νεοκοσμίδου

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Γεννήθηκε στην Πάτρα στις 13 Ιανουαρίου 1859 από γονείς που κατάγονταν από το Μεσολόγγι. Η οικογένεια του πατέρα του ήταν οικογένεια λογίων με αξιόλογη πνευματική δραστηριότητα και ασχολούμενων με τη θρησκεία. Όταν ο ποιητής ήταν 6 χρονών έχασε και τους δύο γονείς του σε διάστημα σαράντα ημερών. Στενοί συγγενείς ανέλαβαν τότε τα τρία παιδιά της οικογένειας το μικρότερο αδερφό του η αδερφή της μητέρας του και εκείνον και το μεγαλύτερο αδερφό του ο θείος τους Δημήτριος Παλαμάς που κατοικούσε στο Μεσολόγγι. Εκεί έζησε από το 1867 ως το 1875 σε ατμόσφαιρα μάλλον δυσάρεστη και καταθλιπτική που ήταν φυσικό να επηρεάσει τον ευαίσθητο ψυχισμό του όπως φαίνεται και από ποιήματα που αναφέρονται στην παιδική του ηλικία. Μετά από την αποφοίτησή του από το γυμνάσιο εγκαταστάθηκε στην Αθήνα 1875 όπου γράφτηκε στην Νομική Σχολή. Σύντομα όμως εγκατέλειψε τις

σπουδές του αποφασισμένος να ασχοληθεί με τη λογοτεχνία. Το πρώτο του ποίημα το είχε γράψει σε ηλικία 9 ετών μιμούμενος τα πρότυπα της εποχής του «ποίημα για γέλια». Το 1886 δημοσιεύτηκε η πρώτη του ποιητική συλλογή Τραγούδια της πατρίδας μου στη δημοτική γλώσσα. Ένδειξη της καθιέρωσής του ήταν η ανάθεση της σύνθεσης του Ύμνου των Ολυμπιακών Αγώνων το 1896. Πέθανε στις 27 Φεβρουαρίου του 1943 έπειτα από σοβαρή ασθένεια 40 ημέρες μετά το θάνατο της συζύγου του. Η κηδεία του έμεινε ιστορική καθώς μπροστά σε έκπληκτους Γερμανούς κατακτητές χιλιάδες κόσμου τον συνόδευσαν στην τελευταία του κατοικία στο Α΄ νεκροταφείο Αθηνών ψάλλοντας τον Εθνικό Ύμνο.

Να ένα πολύ όμορφο ποίημα του Κωστή Παλαμά που υπάρχει στο σχολικό μας βιβλίο και έχει τίτλο «Θέλω να χτίσω ένα σπιτάκι»

*Θέλω να χτίσω ένα σπιτάκι
στη μοναξιά και στη σιωπή.
Ξέρω μιὰ πράσινη ραχούλα...
Δέ θα τὸ χτίσω ἐκεῖ.*

Ξέρω στη χώρα τή μεγάλη
τόν πλούσιο δρόμο τόν πλατύ,
μέ τὰ παλάτια καί τούς κήπους...
Δέ θά τὸ χτίσω ἐκεῖ.

Ξέρω τὸ πρόσχαρο ἀκρογιαλί,
ὄλο τὸ κῦμα τὸ φιλεῖ,
κρινόσπαρτη εἶναι ἡ ἀμμουδιά του...
Δέ θά τὸ χτίσω ἐκεῖ.

Ἀτέλειωτη τραβάει μιὰ στράτα,
σκίζει μιὰ χέρσα ἀπλοχωριά,
σκληρὰ τή δέρνει τὸ ἀγριοκαίρι
κι ὁ λίβας τή χτυπᾷ.

Μιὰ στράτα χλιοπατημένη,
τόν καθαλλάρη νηστικό,
τόν πεζοδρόμο διψασμένο
θάφτει στὸν κουρνιαχτό.

Ἐκεῖ τὸ σπίτι μου θά χτίσω
μέ μιὰ βρυσούλα στὴν αὐλή,
πάντα ἡ γωνιά του θά καπνίζει
κι ἡ θύρα του θᾶναι ἀνοιχτή.

Θέμης Τσιλογεώργης

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΜΑΣ

Κουλουράκια

Υλικά:

- 250 γρ. μαργαρίνη
- 1 1/2 κούπα ζάχαρη
- 2 αβγά
- 1 γιαούρτι (εγώ βάζω light 2%)
- το χυμό και το ξύσμα ενός πορτοκαλιού
- 1 κιλό αλεύρι φαρίνα περίπου
- 2 κ.γ baking powder
- σόδα μαγειρικής στη μύτη
- 1 κρόκο με λίγο νεράκι για το άλειμμα

Εκτέλεση:

1. Χτυπάμε το βιτάμ με τη ζάχαρη πολύ καλά. Προσθέτουμε ένα-ένα τα

αβγά, κατόπιν το γιαούρτι και μετά ρίχνουμε μέσα το χυμό-ξύσμα.

2. Ανακατεύουμε το αλεύρι με το baking και τη σόδα.

3. Σταματάμε το μίξερ και προσθέτουμε σιγά-σιγά το αλεύρι μέχρι να πετύχουμε μια ζύμη που να μην κολλάει στα δάχτυλα.

4. Πλάθουμε τα κουλουράκια μας, τα αλείφουμε με το κρόκο-νερό, τα βάζουμε σε ταψί με αντικολλητικό χαρτί και ψήνουμε στους 180 βαθμούς για 15-20 λεπτά (μέχρι να ροδίσουν).

Μαρία Αϊθάζη

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Την Πέμπτη 11 Οκτωβρίου πήγαμε εκδρομή στο αγροτικό μουσείο της Πετροπηγής. Το πρώτο πράγμα που είδαμε ήταν ο όμορφος καταπράσινος κήπος με τις κούνιες και το κιόσκι. Όταν μπήκαμε στο μουσείο ο υπεύθυνος του κτηρίου μας έδειξε διάφορα πράγματα όπως εργαλεία δουλειάς, πριόνια, είδη οικιακής χρήσης και πολλά άλλα. Αυτό όμως που μου έκανε πιο πολύ εντύπωση ήταν ο αργαλειός. Με αυτόν οι γυναίκες ύφαιναν ρούχα, πετσέτες, χαλιά και ταπιά κάνοντας διάφορα σχέδια. Περάσαμε πολύ ωραία με τους δασκάλους μας και τους συμμαθητές μας.

Βαγγέλης Λαζαρίδης